

Forfatter: Bang, Herman

Titel: VE DEN, FRA HVEM FORARGELSEN KOMMER

Citation: Bang, Herman: "VE DEN, FRA HVEM FORARGELSEN KOMMER", i Bang, Herman: *Værker i Mindeudgave*, Gyldendal, 1920-1921, s. 52. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-bang02val-shoot-workid57040.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Værker i Mindeudgave

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

VE DEN, FRA HVEM FORARGELSEN KOMMER.

Præsten løftede sit Ansigt, og han saá, det var Dag.

Solstrømme faldt over Haven.

Dorsk stirrede han paa en Guldregns Pragt nær sit Vindu, og han saá paa Bedet med højstammede Roser og sagde: Ja - de trænger til Vand. Men hans søvnløse Øjne sved ved Dagens Skær og vakte ham. Det var Dag. Og ludende følte han over sig al Livets Byrde.

Men pludselig harmedes han; og han hævede vredt et Par knyttede Hænder til Trusel mod Lyset: Han truede Dagen og Solen. Han rejste sig og rev Persiennen ned; hver Stribe Sol lukkede hans rystende Hænder ude med Omhu. Saa lagde han sig hen paa Sofaen i Krogen, sammenkrøben og rugende i Mørket

I krympende Fortvivlelse havde han vredet sine Hænder, elendig som den byldslagne Job havde han stønnet til Gud. Sine Haar havde han udrevet under Herrens Svøber, og han havde kaldt ham Jehova og den almægtige Eneste. Klynkende havde han bedt for Jesu dybe Vunder; ynkelig havde han slæbt sig for Korsets Fod til sin Frelser. Og alle Bønner, de var bedt, og hvert syndepint Angstraab var sendt mod Himlen i denne Nat.

Men da Dagen kom, da pønsede han paa Hævn. Han laa sammenkrøben, og han bed i sine spændte Knoer, mens han pønsede paa Hævn.

Blod steg op i hans Tanker, og han længtes efter at føle en varm Strube mellem sine Fingre; og der var ikke den Grumhed, uden at hans Hævn jo svælgede deri, afmægtig og forbandende sig selv. Og snart logrede 53 hans Hævn for Gud som en smigersyg Hund, og snart fornægtede den.

Nej - nej - saa var der ingen Gud! Saadan vilde ingen Barmhjertighed straffe, saadan i det eneste eneste, - nej, der var ingen Barmhjertighed.

Og atter saá han det Syn, som jog hans Tanker: Hvor hun bøjede sig, hvor hun smilede lykkelig, og hans unge Fætter stjal Kys paa Kys fra hans Hustrus Hals ...

Nej - nej - saa var der ingen Gud! Ikke Retfærdighed, ikke det evige Liv, intet, der lignede Gud ...

En Løgn, en Løgn.

Præsten fornægtede Gud. Han trampede paa hvert et helligt Navn, han vrængede ad hvert et Ord, han selv havde talt; han forbandede sin Forkyndelse. Og Smerten blev som hede Jern, der brændte hans Sjæl.

Men Hævn - Hævn.

Han havde elsket saa varmt, elsket den eneste Gang, elsket i Tugt, saadan som det sømmer sig at elske for Gud Faderens Øjne -

Jesus, aa Jesus!

Og han hører i sin Mund det gamle Navn, og han spytter det ud som en væmmelig Tudse fra sin Tunge.

Præsten haanede Gud. Han gav ham hvert nedrigt Navn, hvert Skældsord, han fandt. Og for det havde han ofret sit Liv.

Han faldt hen i en Stol, og Hovedet sank ned paa hans Bryst. Han saá det bittert glide frem, sit Liv, Dag efter Dag, fra sin første Barndomstid. Han havde levet med sin Moder, de to, efter Faderens Død, og de havde delt alt sammen, de smaa Sorger og de smaa Glæder, og Barndom var blevet Ungdom, og han var begyndt at gaa den samme Vej som sin Fader ... Han havde aldrig tænkt at blive andet end Præst ...

Saa ramte ham hans første Sorg: hans Moder døde. Hun var død med Jesu Navn paa sine Læber ...

Og Præstens Hoved sank tungere, og Taarer løsnede sig fra hans Øjne. Og uden at han vidste det, mumlede 54 hans Mund igen de gamle Navne ... Fra hans hele Liv strømmede disse Bønner ham imøde, han bad, han maatte bede, og han græd - hvor han græd ...

Men hvordan - hvordan? Nu, da han og hans Hustru maatte skilles.

Saa vaagnede Smerten paany, men mildere, uden Energi; og rokkende, i sagte Klyngen, bad han og

slæbte sig hen til sin Gud. Men skilles, skilles maatte de - han og hans Hustru. Ikke en Dag, ikke en Time kunde hun blive her.

Aa - Jesus - Jesus.

Han bad, og han vidste ikke Raad; han sagde de samme Ord, og de bragte ikke Trøst.

Ingen, intet at gribe til nu.

Bibelen - Bibelen - kunde den binde hans Tanke! Og han læste, vendte Blad for Blad - fattede ikke deres Ord.

Hvad for Vaande, hvad for Vaande dog! Saa skulde hun bort. Og hvorfor? Man vilde fritte og fritte, og man vilde spørge og finde. Herfra skulde Uroen komme, Ufreden i alle Sjæle, fra ham - fra Hyrden.

Krampagtig vendte han Bladet, læste mekanisk, læste det samme igen.

Han slog Gardinet bort, læste i det klare Lys, mens Sveden sprang frem. Han syntes, han sank saa bundløst i Ord, og intet, som lindrede, intet; kun altid dette samme. - -

Og det skulde vare i de mange Aar.

Nej - saa sprang han op - nej, han var en ærekær Mand.

Han gik og gik, følte sig træt, tog atter sløv den store Bog og læste.

Hvad om det altsammen gik - og han tav - og han led. Befriet fra Forargelsen og led.

Han følte sig svimmel, som om alting gled - hans Øjne brændte. Igen valfartede Præsten; stod i Stuen, statuestiv med de oprakte Hænder.

55

Og sidste Gang styrtede han sig ned over Bibelen - som et Dyr, der hungrer.

Han søgte, slog op i Matthæus, og hurtig, Gang efter Gang, læste han disse Ord:

"Ve den, fra hvem Forargelsen kommer; det var ham bedre, om der var hængt en Møllesten om hans Hals, og han var sænket i Havet, end at han skulde give Forargelse til en af disse smaa."

Og aandende vanskelig, mens han blev ved at læse, sank Pastor Holck frem over Bogen, indtil hans Øjenlaag faldt til, og han blundede midt i Solen.